

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาหมวดโน้มเลกุลของไคโตซานที่ผ่านการฉายรังสีแกรมมา

ผลการศึกษาหมวดโน้มเลกุล (Molecular Weight) ของไคโตซานที่ตัดสาขโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกรมมา โดยนำ Shrimp Chitosan ชนิด Flake ที่เป็นแบบ Polymer Type มาทำให้ละลายในกรดอะซิติกเข้มข้น 2.5 % และให้ความเข้มข้นของ Shrimp Chitosan ที่เตรียมเป็น 10 % จากนั้นทำการฉายรังสีแกรมมาให้กับสารละลายไคโตซานที่ปริมาณรังสี 0 KGy, 50 KGy, 75 KGy, 100 KGy, 150 KGy และ 200 KGy ตามลำดับ เมื่อน้ำมามาวล โนเมลกุลด้วยวิธี Intrinsic Viscosity โดยใช้ Cannon-Ubbelohde Viscometer No.C234 พบร่วม

มวล โนเมลกุลของไคโตซันจะลดลงตามปริมาณรังสีแกรมมาที่เพิ่มขึ้น ดังตารางที่ 4-1 และภาพที่ 4-1 โดยมวล โนเมลกุลของไคโตซันจะลดลงอย่างรวดเร็วในช่วงปริมาณรังสีที่ถ่ายให้กับสารละลายไคโตซานปริมาณต่ำ ๆ คือ ช่วง 50 – 75 KGy และจะค่อย ๆ ลดลงอย่างช้า ๆ เมื่อปริมาณรังสีเพิ่มขึ้น ในช่วงประมาณ 75–200 KGy สำหรับรายละเอียดของวิธีการคำนวนหมวดโนเมลกุลของไคโตซานแสดงในภาคผนวก จ

ตารางที่ 4-1 ผลการศึกษาหมวดโน้มเลกุลของไคโตซานที่ฉายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ

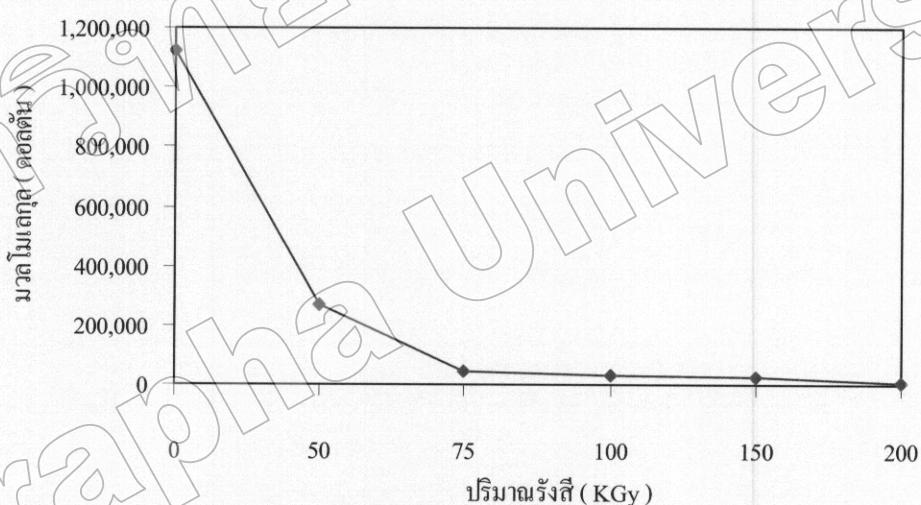
ปริมาณรังสี (KGy)	ครั้งที่	Intrinsic Viscosity [η]	มวล โนเมลกุล (ค่าต้น)	มวล โนเมลกุลเฉลี่ย (ค่าต้น)	ช่วงของค่ามวล โนเมลกุล (ค่าต้น)
ไคโตซานที่ไม่ได้ฉายรังสี	1	745.76	1,096,821		
	2	774.03	1,141,592	1,121,453	1,096,821 – 1,141,592
	3	764.16	1,125,947		
ไคโตซานฉายรังสี 50 KGy	1	201.16	268,069		
	2	202.82	270,448	268,781	267,825 – 270,448
	3	200.99	267,825		
ไคโตซานฉายรังสี 75 KGy	1	38.781	45,658		
	2	40.995	48,466	47,125	45,658 – 48,466
	3	40.038	47,251		
ไคโตซานฉายรังสี 100 KGy	1	27.177	31,151		
	2	26.591	30,429	30,790	30,429 – 31,151
	3	26.883	30,789		

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ปริมาณรังสี (KGy)	ครั้งที่	Intrinsic Viscosity [η]	มวลโนเมลกุล (Dalton)	มวลโนเมลกุลเฉลี่ย (Dalton)	ช่วงของค่ามวลโนเมลกุล (Dalton)
ไอโอดีนลายรังสี 150 KGy	1	21.695	24,449		
	2	23.879	27,106	25,972	24,449 – 27,106
	3	23.268	26,360		
ไอโอดีนลายรังสี 200 KGy ¹	-	-	-	9,100 ²	-

หมายเหตุ ¹ เกิดข้อผิดพลาดระหว่างการทดลอง ทำให้มีปริมาณตัวอย่างไม่เพียงพอสำหรับการวิเคราะห์

² Luan et al., 2004 (ความเข้มข้นของสารละลายไอโอดีนลายรังสีเป็น 10 % (w/v))

ภาพที่ 4-1 ผลการเปลี่ยนแปลงมวลโนเมลกุลของไอโอดีนที่ผ่านการฉายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ

การศึกษาหาปริมาณรังสีแกรมมากที่เหมาะสมในการนำมาใช้ตัดสายโพลิเมอร์ของไอโอดีนให้ได้มวลโนเมลกุลเหมาะสมต่อการเป็นสารเร่งการเจริญเติบโตของข้าว

จากการนำข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 และข้าวเจ้าพันธุ์ปทุมธานี 1 มาปลูกร่วมกับการใช้สารละลายไอโอดีนที่ฉายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ กัน 6 ระดับ ได้แก่ ไอโอดีนที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไอโอดีนลายรังสี 50 KGy, ไอโอดีนลายรังสี 75 KGy, ไอโอดีนลายรังสี 100 KGy, ไอโอดีนลายรังสี 150 KGy และ ไอโอดีนลายรังสี 200 KGy โดยใช้ความเข้มข้นของสารละลาย

“โคโตชานที่ஜายรังสีแต่ละระดับเป็น 100 ppm ในสารละลายน้ำ Hoagland Solution พบรการตอบสนองของข้าวต่อโคโตชานดังนี้”

1. ความสูงของต้นข้าว

“โคโตชานที่จายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ กัน มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 1)

พันธุ์ข้าวเจ้าต่างชนิดกัน มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 1)

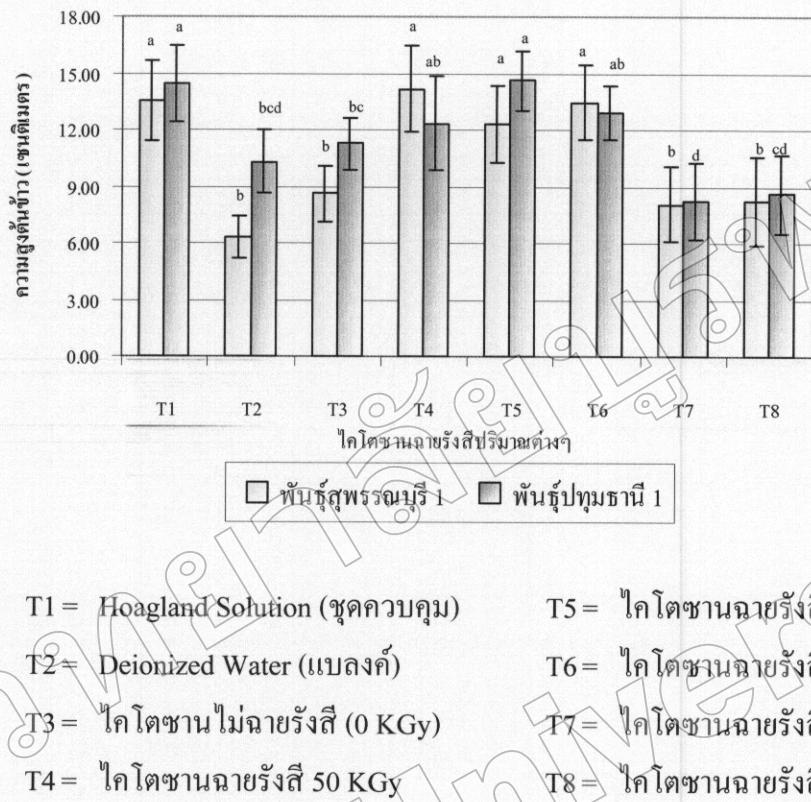
เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของ โคโตชานที่จายรังสีปริมาณต่าง ๆ กัน และพันธุ์ข้าวเจ้า พบว่า การปัลกรักษาไวรั่มกับการใช้สารละลายน้ำ Hoagland Solution ที่จายรังสีปริมาณต่าง ๆ กัน ไม่ได้ทำให้ความสูงของต้นข้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 1)

สำหรับรายละเอียดของความสูงของต้นข้าวจำแนกตามชนิดพันธุ์ข้าวมีดังนี้

ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปัลกรักษาไวรั่มกับสารละลายน้ำ Hoagland Solution จายรังสี 50 KGy วัดความสูงของต้นข้าวได้สูงที่สุด คือ 14.16 ± 2.28 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปัลกรักษาไวรั่มกับสารละลายน้ำ Hoagland Solution, โคโตชานจายรังสี 100 KGy และ โคโตชานจายรังสี 75

KGy ซึ่งมีความสูงเป็น 13.56 ± 2.13 , 13.44 ± 2.00 และ 12.32 ± 2.04 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความสูงของต้นข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปัลกรักษาไวรั่มกับ Deionized Water มีความสูงเป็น 6.34 ± 1.13 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 2 และภาพที่ 4-2)

ความสูงของต้นข้าวพันธุ์ปทุมธานี 1 เมื่อปัลกรักษาไวรั่มกับสารละลายน้ำ Hoagland Solution จายรังสี 75 KGy วัดความสูงของต้นข้าวได้สูงที่สุด คือ 14.60 ± 1.54 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปัลกรักษาไวรั่มกับสารละลายน้ำ Hoagland Solution, โคโตชานจายรังสี 100 KGy และ โคโตชานจายรังสี 50 KGy ซึ่งมีความสูงเป็น 14.46 ± 2.03 , 12.94 ± 1.44 และ 12.34 ± 2.46 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความสูงของต้นข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปัลกรักษาไวรั่มกับสารละลายน้ำ Hoagland Solution จายรังสี 150 KGy มีความสูงเป็น 8.24 ± 2.05 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 2 และภาพที่ 4-2)

หมายเหตุ T1 = Hoagland Solution (ชุดควบคุม)
 T2 = Deionized Water (แบลงค์)
 T3 = ไก่โตชานไม่มีฉายรังสี (0 KGy)
 T4 = ไก่โตชานฉายรังสี 50 KGy
 T5 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy
 T6 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy
 T7 = ไก่โตชานฉายรังสี 150 KGy
 T8 = ไก่โตชานฉายรังสี 200 KGy

ภาพที่ 4-2 แผนภูมิความสูงของต้นข้าวพันธุ์สูพรรณบุรี 1 และพันธุ์ปุ่มธานี 1 ที่ปลูกร่วมกับการใช้สารละลายไก่โตชานที่ฉายรังสีปริมาณต่าง ๆ

2. ความยาวของรากข้าว

ไก่โตชานที่ฉายรังสีแก่นมาปริมาณต่าง ๆ กัน มีผลทำให้ความยาวของรากข้าวที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ฉ-3)

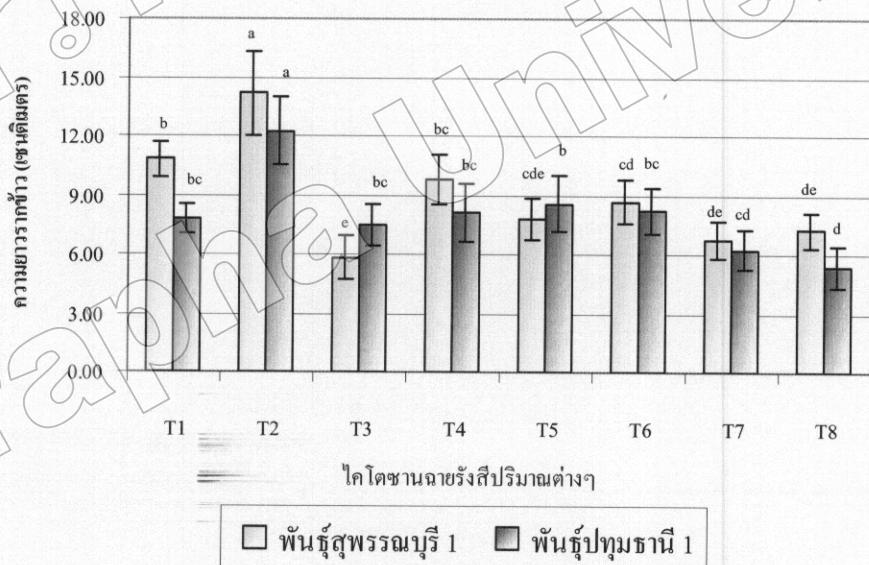
พันธุ์ข้าวเจ้าต่างชนิดกัน มีผลทำให้ความยาวของรากข้าวที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ฉ-3)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไก่โตชานที่ฉายรังสีปริมาณต่าง ๆ กันและพันธุ์ข้าวเจ้าพบว่า การปลูกข้าวเจ้าร่วมกับการใช้สารละลายไก่โตชานที่ฉายรังสีปริมาณต่าง ๆ กันมีผลทำให้ความยาวของรากข้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ฉ-3)

สำหรับรายละเอียดของความยาวของรากข้าวจำแนกตามชนิดพันธุ์ข้าว มีดังนี้

ความยาวของรากข้าวพันธุ์สูพรัตนบุรี 1 เมื่อปักกร่วมกับ Deionized Water (แบลงค์) วัดความยาวของรากข้าวได้สูงที่สุด คือ 14.16 ± 2.16 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปักกร่วมกับสารละลาย Hoagland Solution, ไกโตชานคลายรังสี 50 KGy และไกโตชานคลายรังสี 100 KGy ซึ่งมีความยาวเป็น 10.82 ± 0.91 , 9.80 ± 1.27 และ 8.64 ± 1.11 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความยาวของรากข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปักกร่วมกับสารละลายไกโตชานที่ไม่คลายรังสี (0 KGy) มีความยาวของรากข้าวเป็น 5.84 ± 1.15 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 4-4 และภาพที่ 4-3)

ความยาวของรากข้าวพันธุ์ปทุมธานี 1 เมื่อปักกร่วมกับ Deionized Water วัดความยาวของรากข้าวได้สูงที่สุด คือ 12.26 ± 1.69 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปักกร่วมกับสารละลายไกโตชานคลายรังสี 75 KGy, ไกโตชานคลายรังสี 100 KGy และไกโตชานคลายรังสี 50 KGy ซึ่งมีความยาวเป็น 8.54 ± 1.43 , 8.22 ± 1.19 และ 8.10 ± 1.48 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความยาวของรากข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปักกร่วมกับสารละลายไกโตชานคลายรังสี 200 KGy มีความยาวของรากข้าวเป็น 5.40 ± 1.06 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ฉบับที่ 4-4 และภาพที่ 4-3)

- หมายเหตุ
- T1 = Hoagland Solution (ชุดควบคุม)
  - T2 = Deionized Water (แบลงค์)
  - T3 = ไกโตชานไม่คลายรังสี (0 KGy)
  - T4 = ไกโตชานคลายรังสี 50 KGy
  - T5 = ไกโตชานคลายรังสี 75 KGy
  - T6 = ไกโตชานคลายรังสี 100 KGy
  - T7 = ไกโตชานคลายรังสี 150 KGy
  - T8 = ไกโตชานคลายรังสี 200 KGy

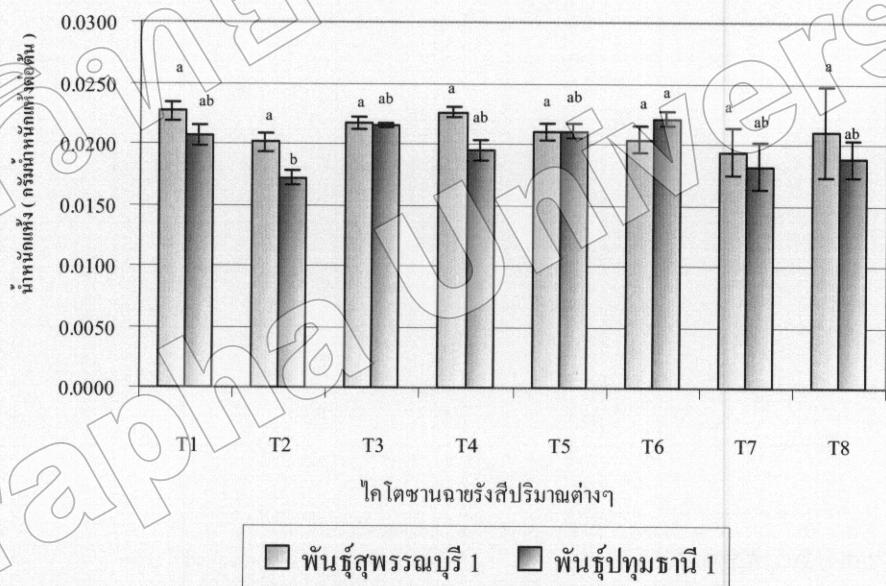
ภาพที่ 4-3 แผนภูมิความยาวของรากข้าวพันธุ์สูพรัตนบุรี 1 และพันธุ์ปทุมธานี 1 ที่ปักกร่วมกับการใช้สารละลายไกโตชานที่คลายรังสีปริมาณต่าง ๆ

3. น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าว

ໄຄໂຕ່ານທີ່ຈ້າຍຮັງສືແກມມາປະມານຕ່າງ ຈຸດ ໄນມີຜລທຳໃຫ້ນ້າໜັກແໜ່ງຂອງຕົ້ນແລະຮາກຂ້າວທີ່ອາຍຸ 14 ວັນ ແຕກຕ່າງກັນອ່າງມີນັບສຳຄັນຖາງສົດທີ່ຮະດັບຄວາມເຊື່ອມໍ້າຮ້ອຍລະ 95 (ຕາຮາງກາກພນວກ ລ-5)

ພັນຊີ້ຂ້າວເຈົ້າຕ່າງໆນິດກັນ ໄນມີຜລທຳໃຫ້ນ້າໜັກແໜ່ງຂອງຕົ້ນແລະຮາກຂ້າວອາຍຸ 14 ວັນ ແຕກຕ່າງກັນອ່າງມີນັບສຳຄັນຖາງສົດທີ່ຮະດັບຄວາມເຊື່ອມໍ້າຮ້ອຍລະ 95 (ຕາຮາງກາກພນວກ ລ-5)

ເມື່ອພິຈາລະນາອີທີພລ່ວມຂອງໄຄໂຕ່ານທີ່ຈ້າຍຮັງສືປະມານຕ່າງ ຈຸດ ແລະພັນຊີ້ຂ້າວເຈົ້າ ພບວ່າ ການປູກຂ້າວເຈົ້າຮ່ວມກັນການໃຊ້ສາຣະລາຍໄຄໂຕ່ານທີ່ຈ້າຍຮັງສືປະມານຕ່າງ ຈຸດ ໄນມີຜລທຳໃຫ້ນ້າໜັກແໜ່ງຂອງຕົ້ນແລະຮາກຂ້າວແຕກຕ່າງກັນອ່າງມີນັບສຳຄັນຖາງສົດທີ່ຮະດັບຄວາມເຊື່ອມໍ້າຮ້ອຍລະ 95 (ຕາຮາງກາກພນວກ ລ-5)

- ໜາຍເຫດ
T1 = Hoagland Solution (ຊຸດຄວບຄຸມ)	T5 = ໄຄໂຕ່ານຈ້າຍຮັງສື 75 KGy
T2 = Deionized Water (ແບລງຄໍ)	T6 = ໄຄໂຕ່ານຈ້າຍຮັງສື 100 KGy
T3 = ໄຄໂຕ່ານໄມ່ຈ້າຍຮັງສື (0 KGy)	T7 = ໄຄໂຕ່ານຈ້າຍຮັງສື 150 KGy
T4 = ໄຄໂຕ່ານຈ້າຍຮັງສື 50 KGy	T8 = ໄຄໂຕ່ານຈ້າຍຮັງສື 200 KGy

ກາພີ່ 4-4 ແຜນລົມນ້າໜັກແໜ່ງຂອງຕົ້ນແລະຮາກຂ້າວພັນຊີ້ສຸພຣຣນິ 1 ແລະພັນຊີ້ປຸ່ມຫານີ 1 ທີ່ປູກຮ່ວມກັນການໃຊ້ສາຣະລາຍໄຄໂຕ່ານທີ່ຈ້າຍຮັງສືປະມານຕ່າງ ຈຸດ

4. การคัดเลือกปริมาณรังสีแคนนาที่เหมาะสมในการนำมาใช้ตัดสายโพลิเมอร์ของไก่โตชานให้ได้มวลโนมเลกุลเหมาะสมต่อการเร่งการเจริญเติบโตของข้าว เพื่อใช้ในชุดการทดลองดังไป

จากการทดลองที่ได้ จะเห็นว่า การปลูกข้าวเจ้าร่วมกับสารละลายไก่โตชานที่含有รังสีแคนนาปริมาณต่าง ๆ กัน มีผลต่อการเจริญเติบโตของความสูงของต้นข้าวและความยาวของรากข้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยพบว่า ไก่โตชานที่ฉายรังสีปริมาณต่ำ ๆ ได้แก่ ไก่โตชานที่ไม่ฉายรังสี, ไก่โตชานฉายรังสี 50 KGy, ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy และ ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy ซึ่งมีมวลโนมเลกุลเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 30,790 - 1,121,453 ดาวตัน มีแนวโน้มในการเร่งการเจริญเติบโตของข้าวเจ้าได้มากกว่าไก่โตชานที่ฉายรังสีปริมาณสูง ๆ ได้แก่ ไก่โตชานฉายรังสี 150 KGy และ ไก่โตชานฉายรังสี 200 KGy ซึ่งมีมวลโนมเลกุลเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 9,100 – 25,972 ดาวตัน อย่างไรก็ตาม ไก่โตชานที่ฉายรังสีปริมาณต่าง ๆ กัน ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทดลองดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกปริมาณรังสีแคนนาในการนำมาใช้ตัดสายโพลิเมอร์ของไก่โตชานที่ระดับปริมาณรังสีต่ำ ๆ ได้แก่ ไก่โตชานที่ไม่ฉายรังสี มีมวลโนมเลกุลเฉลี่ย 1,121,453 ดาวตัน, ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy มีมวลโนมเลกุลเฉลี่ย 47,125 ดาวตัน และ ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy มีมวลโนมเลกุลเฉลี่ย 30,790 ดาวตัน ไปทำการศึกษาต่อในการทดลองชุดถัดไป สำหรับพันธุ์ข้าวเจ้าที่จะนำไปใช้ศึกษาในการทดลองชุดถัดไป ผู้วิจัยเลือกข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เนื่องจากผลการตอบสนองต่อไก่โตชานไม่แตกต่างกันอย่างเด่นชัดกับข้าวเจ้าพันธุ์ปทุมธานี 1 ประกอบกับเป็นพันธุ์ที่เกษตรกรนิยมปลูกกันมากกว่าข้าวเจ้าพันธุ์ปทุมธานี 1 ดังนั้นในอนาคต หากมีการพัฒนาเพื่อนำไก่โตชานไปประยุกต์ใช้ร่วมกับการเพาะปลูกข้าวเจ้าเปรียบเทียบระหว่างพันธุ์สุพรรณบุรี 1 และพันธุ์ปทุมธานี 1 การเลือกมุ่งเน้นศึกษาข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เป็นอันดับแรก ก็น่าที่จะเป็นทางเลือกที่เหมาะสมกว่า

การศึกษาความเข้มข้นที่เหมาะสมของสารละลายไก่โตชานฉายรังสีแคนนาต่อการเร่งการเจริญเติบโตของข้าว

จากการนำข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 มาปลูกร่วมกับการใช้สารละลายไก่โตชานที่ฉายรังสีแคนนาปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับ ได้แก่ ไก่โตชานที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy และ ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy โดยใช้ความเข้มข้นของสารละลายไก่โตชานที่ฉายรังสีแต่ละระดับเป็น 5, 10, 20, 50, 75, 100, 150 และ 200 ppm ในสารละลาย Hoagland Solution ตามลำดับ พบรการตอบสนองของข้าวต่อไก่โตชานฉายรังสีแคนนาที่ความเข้มข้นต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสูงของต้นข้าว

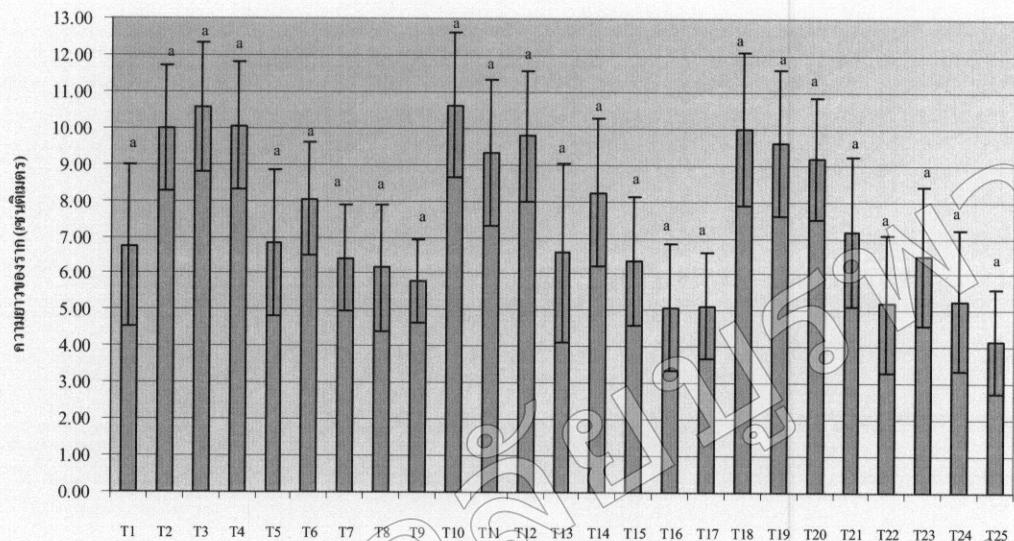
ความเข้มข้นของสารละลายน้ำโดยทั่วไปที่ใช้รังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับ ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-1) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปัจจัย พบว่า

“ไนโตรเจนที่ใช้รังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-1)”

ความเข้มข้นของสารละลายน้ำโดยทั่วไปที่ระดับต่างๆ ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-1)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไนโตรเจนที่ใช้รังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ และความเข้มข้นของสารละลายน้ำโดยทั่วไป พบว่า ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-1)

สำหรับรายละเอียดของความสูงของต้นข้าว พบว่า ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปูกร่วมกับสารละลายน้ำโดยทั่วไปรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 5 ppm วัดความสูงของต้นข้าวได้สูงที่สุด คือ 10.90 ± 1.99 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปูกร่วมกับสารละลายน้ำโดยทั่วไปที่ไม่ใช้รังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 10 ppm, ไนโตรเจนที่ใช้รังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm และไนโตรเจนที่ใช้รังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 75 ppm ซึ่งมีความสูงเป็น 10.86 ± 1.78 , 10.74 ± 1.91 และ 10.70 ± 1.56 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความสูงของต้นข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปูกร่วมกับสารละลายน้ำโดยทั่วไป 100 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm วัดความสูงของต้นข้าวได้ 6.98 ± 1.44 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ช-2 และภาพที่ 4-5)

<u>หมายเหตุ</u>	T1 = Hoagland Solution (ชุดควบคุม)	T14 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 75 ppm
	T2 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 5 ppm	T15 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 100 ppm
	T3 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 10 ppm	T16 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 150 ppm
	T4 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 20 ppm	T17 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 200 ppm
	T5 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 50 ppm	T18 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 5 ppm
	T6 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 75 ppm	T19 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 10 ppm
	T7 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 100 ppm	T20 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 20 ppm
	T8 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 150 ppm	T21 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 50 ppm
	T9 = ไก่โตชานน้ำยารังสี, 200 ppm	T22 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 75 ppm
	T10 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 5 ppm	T23 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 100 ppm
	T11 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 10 ppm	T24 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 150 ppm
	T12 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 20 ppm	T25 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy, 200 ppm
	T13 = ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy, 50 ppm	

ภาพที่ 4-5 แผนภูมิความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่ปลูกร่วมกับการใช้สารละลายน้ำยารังสี ไก่โตชานที่ไม่加水, ไก่โตชานน้ำยารังสี 75 KGy และไก่โตชานน้ำยารังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ กัน

2. ความยาวของรากข้าว

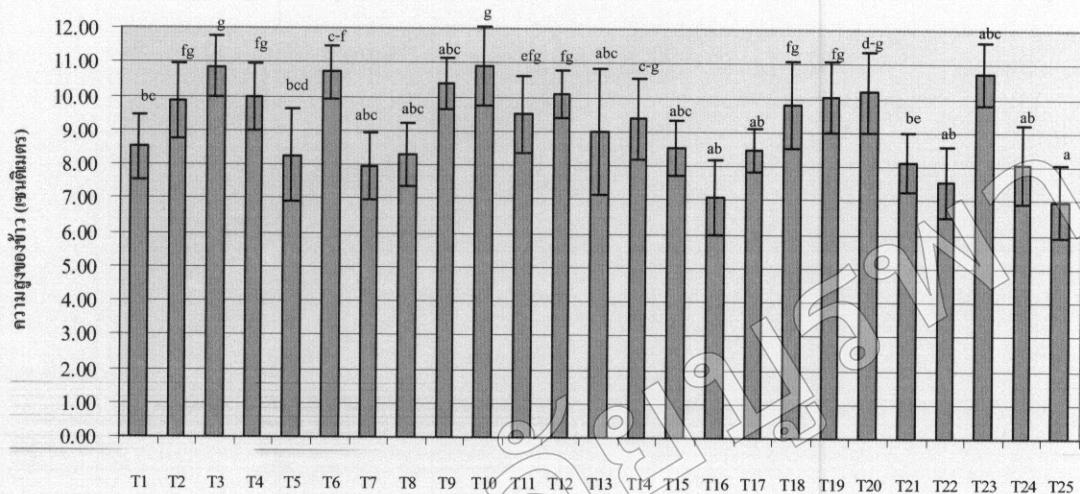
ความเข้มข้นของสารละลายน้ำโคล่าที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับ มีผลทำให้ความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ช-3) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปัจจัย พบว่า

ไนโตรเจนที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ กัน ไม่มีผลทำให้ความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-3)

ความเข้มข้นของสารละลายน้ำโคล่าที่ระดับต่าง ๆ มีผลทำให้ความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ช-3)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไนโตรเจนที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ และความเข้มข้นของสารละลายน้ำโคล่า พบร่วมกัน ว่า มีผลทำให้ความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ช-3)

สำหรับรายละเอียดของความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปลูกร่วมกับสารละลายน้ำโคล่าที่ฉายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 5 ppm วัดความยาวของรากข้าวได้สูงที่สุด คือ 10.62 ± 1.17 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายน้ำโคล่าที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 10 ppm, ไนโตรเจนที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 20 ppm และไนโตรเจนที่ฉายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 5 ppm ซึ่งมีความยาวเป็น 10.56 ± 0.89 , 10.06 ± 0.97 และ 10.00 ± 1.10 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความยาวของรากข้าวน้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายน้ำโคล่าที่ฉายรังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm วัดความยาวของรากข้าวได้ 4.16 ± 1.09 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ช-4 และภาพที่ 4-6)

หมายเหตุ

T1 = Hoagland Solution (ชุดควบคุม)
 T2 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 5 ppm
 T3 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 10 ppm
 T4 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 20 ppm
 T5 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 50 ppm
 T6 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 75 ppm
 T7 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 100 ppm
 T8 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 150 ppm
 T9 = ไก่โตชานไม่ฉายรังสี, 200 ppm
 T10 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 5 ppm
 T11 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 10 ppm
 T12 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 20 ppm
 T13 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 50 ppm

T14 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 75 ppm
 T15 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 100 ppm
 T16 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 150 ppm
 T17 = ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy, 200 ppm
 T18 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 5 ppm
 T19 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 10 ppm
 T20 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 20 ppm
 T21 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 50 ppm
 T22 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 75 ppm
 T23 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 100 ppm
 T24 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 150 ppm
 T25 = ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy, 200 ppm

ภาพที่ 4-6 แผนภูมิความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่ปลูกร่วมกับการใช้สารละลายน้ำ

ไก่โตชานที่ไม่ฉายรังสี, ไก่โตชานฉายรังสี 75 KGy และ ไก่โตชานฉายรังสี 100 KGy
ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ กัน

3. น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าว

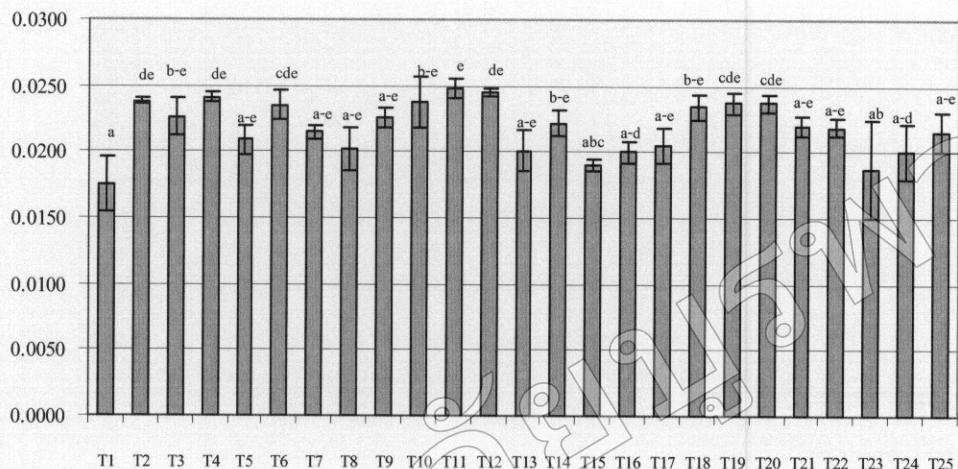
ความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้มที่จ่ายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับ มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ช-5) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปัจจัย พบว่า

ไก่โตชาบที่จ่ายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ กัน ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-5)

ความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้มที่ระดับต่าง ๆ มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-5)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไก่โตชาบที่จ่ายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ และความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้ม พบว่า ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 14 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ช-5)

สำหรับรายละเอียดของน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปลูกร่วมกับสารละลายน้ำต้มที่จ่ายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 10 ppm ซึ่งน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวได้สูงที่สุด คือ 0.0248 ± 0.0008 กรัม รองลงมา คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายน้ำต้มที่จ่ายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 20 ppm, ไก่โตชาบาน้ำที่ไม่จ่ายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 20 ppm และไก่โตชาบาน้ำที่จ่ายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 5 ppm ซึ่งชั้นน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวได้ 0.0245 ± 0.0003 , 0.0241 ± 0.0004 และ 0.0238 ± 0.0002 กรัม ตามลำดับ สำหรับน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายน้ำต้มที่จ่ายรังสี Hoagland Solution ซึ่งน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวได้ 0.0175 ± 0.0211 กรัม (ตารางภาคผนวก ช-6 และภาพที่ 4-7)

<u>หมายเหตุ</u>	T1 = Hoagland Solution (ชุดควบคุม)	T14 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 75 KGy, 75 ppm
	T2 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 5 ppm	T15 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 75 KGy, 100 ppm
	T3 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 10 ppm	T16 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 75 KGy, 150 ppm
	T4 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 20 ppm	T17 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 75 KGy, 200 ppm
	T5 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 50 ppm	T18 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 100 KGy, 5 ppm
	T6 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 75 ppm	T19 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 100 KGy, 10 ppm
	T7 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 100 ppm	T20 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 100 KGy, 20 ppm
	T8 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 150 ppm	T21 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 100 KGy, 50 ppm
	T9 = ไคโตซานไม่คลายรังสี, 200 ppm	T22 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 100 KGy, 75 ppm
	T10 = ไคโตซานคลายรังสี 75 KGy, 5 ppm	T23 = ไคโตซานน้ำยาปรังสี 100 KGy, 100 ppm
	T11 = ไคโตซานคลายรังสี 75 KGy, 10 ppm	T24 = ไคโตซานคลายรังสี 100 KGy, 150 ppm
	T12 = ไคโตซานคลายรังสี 75 KGy, 20 ppm	T25 = ไคโตซานคลายรังสี 100 KGy, 200 ppm
	T13 = ไคโตซานคลายรังสี 75 KGy, 50 ppm	

ภาพที่ 4-7 แผนภูมิน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรณบุรี 1 ที่ปลูกร่วมกับการใช้สารละลายน้ำยาปรังสี ไคโตซานคลายรังสี 75 KGy และ ไคโตซานคลายรังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ กัน

4. การคัดเลือกความเข้มข้นที่เหมาะสมของสารละลายไคโตซานฉายรังสีแกรมมาต่อการเร่งการเจริญเติบโตของข้าว เพื่อใช้ในชุดการทดลองตัดไป

จากผลการทดลองที่ได้ จะเห็นว่า การปลูกข้าวเจ้าพันธุ์สูพรรณบุรี 1 ร่วมกับสารละลายไคโตซานที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไคโตซานฉายรังสี 75 KGy และไคโตซานฉายรังสี 100 KGy ที่ระดับความเข้มข้นต่าง ๆ กัน มีผลต่อการเจริญเติบโตของความยาวของรากข้าวและน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเข้มข้นร้อยละ 99 โดยพบว่า ไคโตซานที่ฉายรังสีแกรมมาปริมาณต่างกันที่ช่วยความเข้มข้นต่างๆ ได้แก่ ความเข้มข้น 5–100 ppm มีแนวโน้มในการเร่งการเจริญเติบโตของข้าวเจ้าพันธุ์สูพรรณบุรี 1 ได้มากกว่าไคโตซานที่ไม่ฉายรังสี แกรมมาปริมาณต่างกันที่ช่วยความเข้มข้นสูง ๆ อย่างไรก็ตาม ไคโตซานที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไคโตซานฉายรังสี 75 KGy และไคโตซานฉายรังสี 100 KGy ที่ระดับความเข้มข้นต่าง ๆ กัน ไม่มีผลต่อการเจริญเติบโตของความสูงของต้นข้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการทดลองดังกล่าว แม้ว่าไคโตซานที่ไม่ฉายรังสีแกรมมา (0 KGy), ไคโตซานฉายรังสี 75 KGy และไคโตซานฉายรังสี 100 KGy ที่ระดับความเข้มข้นต่าง ๆ จะมีแนวโน้มในการเร่งการเจริญเติบโตของข้าวเจ้าพันธุ์สูพรรณบุรี 1 ได้มากกว่าที่ระดับความเข้มข้นสูง ๆ ก็ตาม แต่ก็มีผลเฉพาะต่อเพียงการเจริญเติบโตของความยาวของรากข้าวและน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวเท่านั้น ไม่มีผลทำให้การเจริญเติบโตของความสูงของต้นข้าวแตกต่างกันแต่อย่างใด ประกอบกับช่วงเวลาการวิจัยที่จำกัดและข้อจำกัดของสารเคมีที่ใช้ (ค่าความแรงรังสีของสารละลายฟอสฟอรัส-32 ซึ่งอยู่ในรูปกรดฟอสฟอริก) ทำให้ผู้วิจัยต้องดำเนินการทดลองขั้นต่อไปควบคู่ไปกับการทดลองนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกความเข้มข้นของสารละลายไคโตซานฉายรังสีแกรมมาที่เหมาะสมต่อการเร่งการเจริญเติบโตของข้าวเจ้าพันธุ์สูพรรณบุรี 1 โดยอาศัยข้อมูลจากการวิจัยที่ผ่านมา ประกอบ

โดยจากงานวิจัยของทั่ม และคณะ (Tham et al., 2001) ซึ่งได้ศึกษาอิทธิพลของไคโตซันต่อการเร่งการเจริญเติบโตของพืช 4 ชนิด ได้แก่ ถั่วเหลือง ข้าว ข้าวสาลี และข้าวนาร์เลย์ พบว่า การนำไคโตซานไปฉาบรังสีในช่วงตั้งแต่ 0-200 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm ไคโตซานที่ฉายรังสีที่ 100 KGy จะมีคุณสมบัติในการเร่งการเจริญเติบโตของข้าวสูงที่สุด และจากงานวิจัยของシリอุปถัมภ์ (Siri-Upatum, 2002) ซึ่งพบว่า การนำไคโตซานที่ตัดสายโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกรมมาที่ความเข้มข้น 50-75 ppm มาใส่ให้กับกล้ามไม้ จะทำให้กล้ามไม้มีอัตราการเจริญเติบโตสูงที่สุด นอกจากนี้ ลวน และคณะ (Luan et al., 2004) ได้ศึกษาอิทธิพลของไคโตซานต่อการเร่งการเจริญเติบโตของไม้ดองชนิดต่าง ๆ ได้แก่ เบญจมาศ, ทิวลิพ และลาเวนเดอร์ พบว่า ความเข้มข้นของสารละลายไคโตซานที่ตัดโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกรมมาที่เหมาะสมต่อการเร่งการเจริญ

เติบโตของเบญจมาศ ทิวลิฟ และลาเวนเดอร์ คือ 70 – 100 ppm, 50 – 100 ppm และ 30 – 100 ppm ตามลำดับ ประกอบกับคุณสมบัติของไก่โตชาณซึ่งเป็นไข่ไก่โพลิเมอร์ที่มีประจุ สามารถจับกับไอก้อนที่เป็นประไบชน์ต่อพืชแล้วค่อย ๆ ปลดปล่อยชาตุอาหารเหล่านี้แก่พืช (รัฐ พิชญาง្នร, 2543) ดังนั้นหากมีความเข้มข้นของสารละลายไก่โตชาณสูงก็ควรที่จะจับและปลดปล่อยชาตุอาหารแก่พืชได้มาก ทั้งนี้จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกความเข้มข้นของสารละลายไก่โตชาณอย่างสีแกรนมาที่ระดับความเข้มข้น 75, 100 และ 200 ppm ไปใช้ศึกษาต่อในชุดการทดลองถัดไป

การประเมินค่าความเป็นประไบชน์ของฟอสฟอรัสในดินผสมไก่โตชาณที่ตัดโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกรนมา โดยวิธีการแลกเปลี่ยนไอโซโทปที่ใช้สารกัมมันตรังสีฟอสฟอรัส (E-Value)

1. การศึกษาหาระยะเวลาสมดุล (Equilibrating Time)

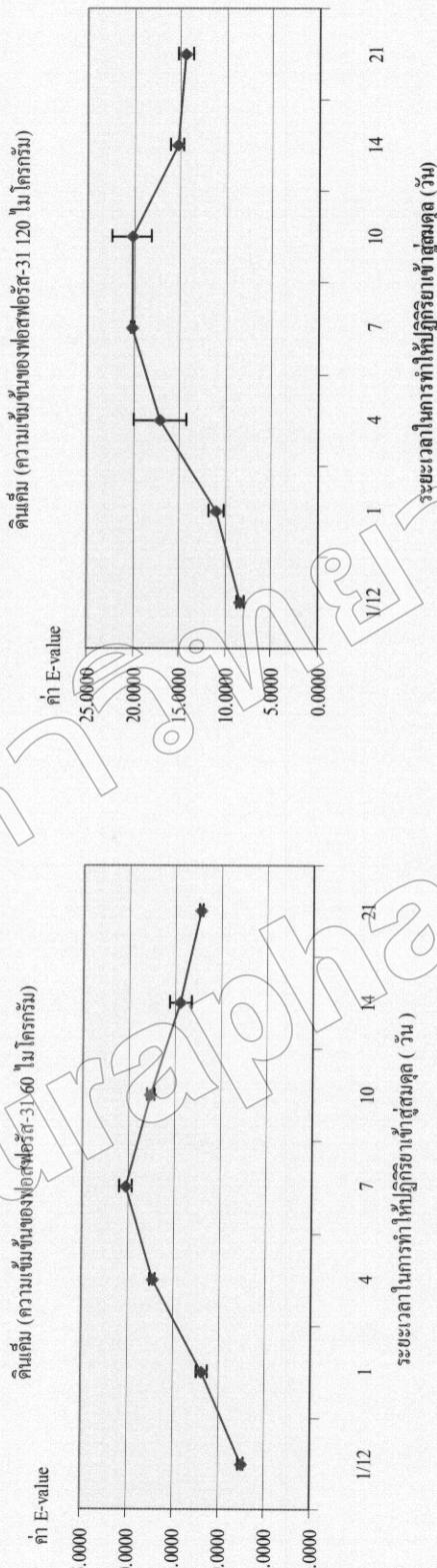
การศึกษาเพื่อหาระยะเวลาที่เหมาะสมในการเกิดสมดุลระหว่างฟอสฟอรัส-31 ในดินกับฟอสฟอรัส-32 จากปัจจัยที่เติมลงไปของดิน 2 ชุด คือ ดินเกิ่นซึ่งนำมาจากอำเภอค่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา และดินเปรี้ยวซึ่งนำมาจากสถานวิจัยข้าว อำเภอบางนาเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา เมื่อใช้ระยะเวลาที่ทำให้ปฏิกิริยาเข้าสู่สมดุลแตกต่างกัน 7 ช่วงเวลา คือ 2 ชั่วโมง, 1 วัน, 4 วัน, 7 วัน, 10 วัน, 14 วัน และ 21 วัน พบว่า ค่า E-Value ของหง้าวอย่างดินเกิ่นและดินเปรี้ยวมีค่าเพิ่มขึ้นตามระยะเวลาของการทำปฏิกิริยาที่เพิ่มขึ้น และเมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งก็จะมีค่าลดลง โดยหง้าวอย่างดินเกิ่นที่มีความเข้มข้นของฟอสฟอรัส-31 เป็น 60 ไมโครกรัม และ 120 ไมโครกรัม พบว่า มีช่วงเวลาของ การเกิดสมดุลที่ 7 วัน และ 7 - 10 วัน ดังแสดงในตารางภาคผนวกที่ ณ-2 และภาพที่ 4-8 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการทดลองที่เติมปริมาณฟอสฟอรัส-31 2 ระดับ พบว่า ชุดการทดลองที่เติมฟอสฟอรัส-31 ในอัตราสูง คือ 120 ไมโครกรัม ให้ค่า E-Value ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากชุดการทดลองที่เติมฟอสฟอรัส-31 ในอัตราต่ำกว่า (ตารางภาคผนวก ณ-3)

สำหรับดินเปรี้ยวที่มีความเข้มข้นของฟอสฟอรัส-31 เป็น 60 ไมโครกรัม และ 120 ไมโครกรัม พบว่า มีช่วงเวลาของการเกิดสมดุลที่ 4 – 7 วัน และ 10 วัน ดังแสดงในตารางภาคผนวก ณ-2 และภาพที่ 4-9 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างการทดลองที่เติมปริมาณฟอสฟอรัส-31 2 ระดับ พบว่า ชุดการทดลองที่เติมฟอสฟอรัส-31 ในอัตราสูง คือ 120 ไมโครกรัม ให้ค่า E-Value แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 จากชุดการทดลองที่เติมฟอสฟอรัส-31 ในอัตราต่ำกว่า (ตารางภาคผนวก ณ-3)

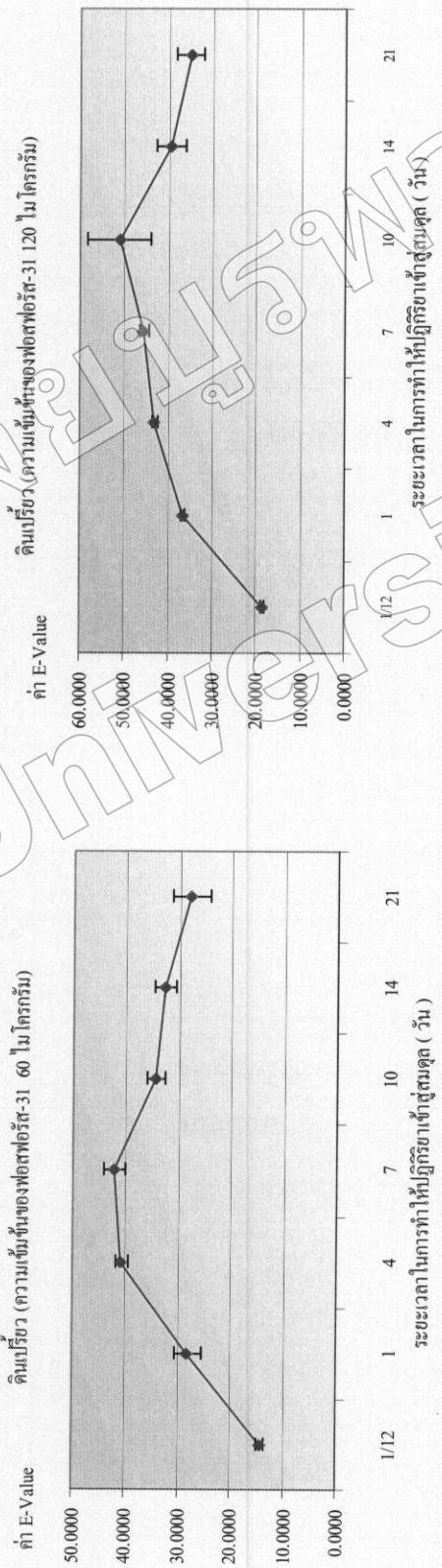
จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าระยะเวลาที่เหมาะสมในการเกิดสมดุลระหว่างฟอสฟอรัส-31 ในдинกับฟอสฟอรัส-32 จากน้ำที่เดินลงไปสำหรับคืนเค็มและคืนเปรี้ยว ที่จะนำไปใช้ในการทดลองเพื่อศึกษาปริมาณการแลกเปลี่ยน ไอโซโทปของฟอสฟอรัสในคืนผ่อนสารละลายไครโตซานที่ตัดโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกมมา คือ ที่ระยะเวลา 7 วัน หากใช้ความเข้มข้นของฟอสฟอรัส-31 เป็น 60 ไมโครกรัม และที่ระยะเวลา 10 วัน หากใช้ความเข้มข้นของฟอสฟอรัส-31 เป็น 120 ไมโครกรัม ทั้งนี้เนื่องจากตัวอย่างคืนเค็มและคืนเปรี้ยวที่มีความเข้มข้นของฟอสฟอรัส-31 ดังกล่าว มีระยะเวลาในการเกิดสมดุลของคืนทั้งสองชุดเท่ากัน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้เลือกความเข้มข้นของฟอสฟอรัส-31 เป็น 120 ไมโครกรัม และระยะเวลาในการเกิดสมดุลที่ 10 วัน เพื่อไปใช้ในการทดลองขั้นต่อไป

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ภาพที่ 4-8 ค่า E-Value (มิติกิริม P / ดิน 100 กรัม) ของตัวอย่างในคนดูที่มีความเชื่อมโยงพอดีกับ-31 ผ่าน 60 ไมโครกรัม และ 120 ไมโครกรัม

ภาพที่ 4-9 ค่า E-Value (มิติกิริม P / ดิน 100 กรัม) ของตัวอย่างในคนดูที่มีความเชื่อมโยงพอดีกับ-31 ผ่าน 60 ไมโครกรัม และ 120 ไมโครกรัม

2. การศึกษาปริมาณการแลกเปลี่ยนไอโซโทปของฟอสฟอรัสในดินพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ตัดโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกมมา

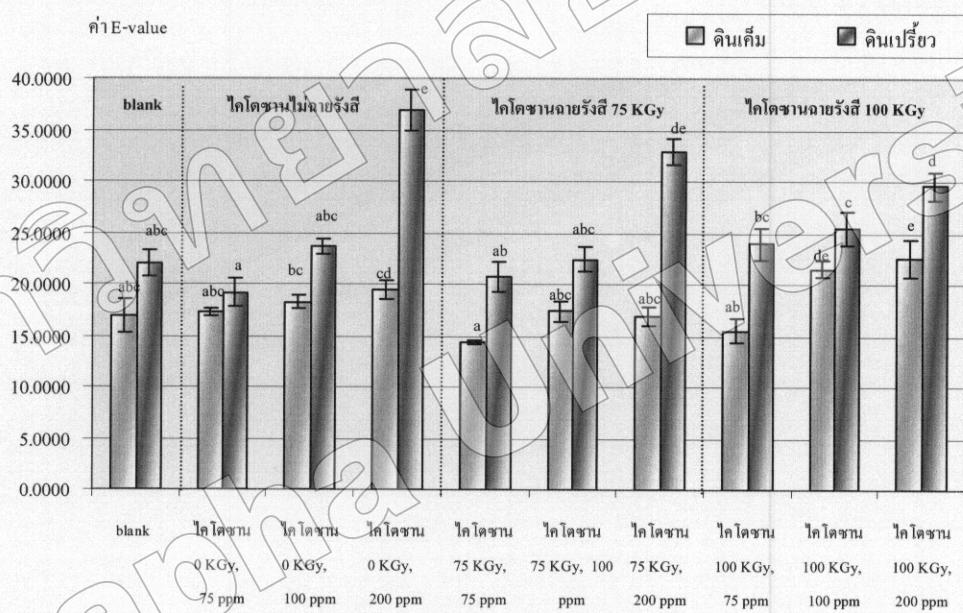
การศึกษาปริมาณการแลกเปลี่ยนไอโซโทปของฟอสฟอรัส (E-Value) ของดินเค็มและดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ ได้แก่ ไกโตกานที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไกโตกานฉายรังสี 75 KGy และ ไกโตกานฉายรังสี 100 KGy เมื่อความเข้มข้นของสารละลายน้ำโดยชานเท่ากับ $75, 100$ และ 200 ppm พบร่วมดินเค็มและดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่างกัน ที่ความเข้มข้นต่างกัน มีผลทำให้ค่า E-Value แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ณ-4) โดยพบว่า เมื่อความเข้มข้นของสารละลายน้ำโดยชานที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ปริมาณการแลกเปลี่ยนไอโซโทปของฟอสฟอรัสของดินทุกทริตรูเมนต์จะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นด้วย ยกเว้นดินเค็มที่พสมสารละลายน้ำโดยชานที่ฉายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm ซึ่งมีค่าการแลกเปลี่ยนไอโซโทปของฟอสฟอรัสลดลงกว่าไกโตกานที่ความเข้มข้น 100 ppm เล็กน้อย ดังแสดงในตารางภาคผนวก ณ-5 และภาพที่ 4-10 นอกจากนี้ จะเห็นว่า ค่า E-Value ของตัวอย่างดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานมีค่าสูงมากกว่าค่า E-Value ของตัวอย่างดินเค็มพสมสารละลายน้ำโดยชานในทุกทริตรูเมนต์ สำหรับรายละเอียดของค่า E-Value ของตัวอย่างดินเค็มและดินเปรี้ยว มีดังนี้

ตัวอย่างดินเค็ม พบร่วมดินเค็มพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ฉายรังสีแกมมา 100 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm มีค่า E-Value สูงที่สุด คือ 22.5617 ± 1.7524 มิลลิกรัม P / ดิน 100 grm รองลงมา คือ ดินเค็มพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ฉายรังสีแกมมา 100 KGy ความเข้มข้น 100 ppm , ดินเค็มพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ไม่ฉายรังสีแกมมา (0 KGy) ความเข้มข้น 200 ppm และดินเค็มพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ไม่ฉายรังสีแกมมา (0 KGy) ความเข้มข้น 100 ppm ซึ่งมีค่า E-Value เท่ากับ $21.5075 \pm 0.7751, 19.4478 \pm 0.9015$ และ 18.2671 ± 0.6003 มิลลิกรัม P / ดิน 100 grm ตามลำดับ สำหรับดินตัวอย่างที่มีค่า E-Value ต่ำที่สุด คือ ดินเค็มพสมสารละลายน้ำโดยชานฉายรังสีแกมมา 75 KGy ความเข้มข้น 75 ppm มีค่า 14.3807 ± 0.1356 มิลลิกรัม P / ดิน 100 grm

ตัวอย่างดินเปรี้ยว พบร่วมดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานที่ไม่ฉายรังสีแกมมา (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 200 ppm มีค่า E-Value สูงที่สุด คือ 36.9196 ± 1.9231 มิลลิกรัม P / ดิน 100 grm รองลงมา คือ ดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานฉายรังสีแกมมา 75 KGy ความเข้มข้น 200 ppm , ดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานฉายรังสีแกมมา 100 KGy ความเข้มข้น 200 ppm และดินเปรี้ยวพสมสารละลายน้ำโดยชานฉายรังสีแกมมา 100 KGy ความเข้มข้น 100 ppm ซึ่งมีค่า E-Value เท่ากับ $32.9315 \pm 1.3273, 29.5550 \pm 1.2887$ และ 25.3930 ± 1.6608 มิลลิกรัม P / ดิน 100 grm

ตามลำดับ สำหรับชุดคินตัวอย่างที่มีค่า E-Value ต่ำที่สุด คือ คินเปรี้ยวผสมสารละลายน้ำตาล ไก่โตชาณที่ไม่ฉายรังสีแกมมา (0 KGy) ความเข้มข้น 75 ppm มีค่า 19.1248 ± 1.3626 มิลลิกรัม P / ดิน 100 กรัม

อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติของค่า E-Value ของตัวอย่าง คินเกิมและคินเปรี้ยวเปรียบเทียบกับค่า E-Value ของแบลงค์ของคินแต่ละชุด พบว่า ค่า E-Value ของตัวอย่างคินเกิมกับค่า E-Value ของแบลงค์คินเกิม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ณ-6) แต่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของค่า E-Value ของตัวอย่างคินเปรี้ยว กับค่า E-Value ของแบลงค์คินเปรี้ยวที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 (ตารางภาคผนวก ณ-7)

หมายเหตุ ตัวอักษรที่แสดงกำกับไว้ เป็นของตัวอย่างคินแต่ละชุด

ภาพที่ 4-10 ค่า E-Value (มิลลิกรัม P / ดิน 100 กรัม) ของตัวอย่างคินเกิมและคินเปรี้ยวผสมสารละลายน้ำตาล ไก่โตชาณฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ

การประเมินค่าความเป็นประโยชน์ของปูยฟอสเฟตต่อพืช (%FPU) เมื่อใช้ไก่โตชาณที่ตัดสายโพลิเมอร์ด้วยการฉายรังสีแกมมาร่วมกับปูยฟอสเฟต โดยใช้ฟอสฟอรัส-32 เป็นตัวติดตาม

จากการนำข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 มาปลูกในคินเกิมและคินเปรี้ยวร่วมกับการใช้สารละลายน้ำตาล ไก่โตชาณที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ กับ เปรียบเทียบระหว่าง Control, Hoagland Solution, Deionized Water, ไก่โตชาณที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไก่โตชาณฉายรังสี 75 KGy และ

ไอโอดีไซน์ชาร์จสี 100 KGy โดยใช้ความเข้มข้นของสารละลายไอโอดีไซน์ชาร์จสีแต่ละระดับ เป็น 75, 100 และ 200 ppm พบว่า

ในการทดลองเพื่อศึกษาการประเมินค่าความเป็นประโยชน์ของปุ๋ยฟอสเฟตต่อพืช (%FPU) โดยการนำข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 มาปลูกในดินเค็ม ไม่สามารถทำการศึกษาได้ เนื่องจากข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ไม่สามารถทนต่อสภาพความเค็มของดินเค็ม ทำให้ไม่สามารถปลูกข้าวเพื่อศึกษาได้ อายุรากีดาม ผู้วิจัยได้ทดลองเปลี่ยนชนิดของพันธุ์ข้าวเป็นชนิดพันธุ์ที่ทนต่อสภาพความเค็มของดินเค็มได้ โดยได้ใช้ข้าวขาวดอกมะลิ 105 ซึ่งเป็นพันธุ์ข้าวที่ไวต่อช่วงแสง มีลำต้นสูงประมาณ 140-150 เซนติเมตร ลักษณะต้นและใบอนข้าวเด็ก ใบยาวสีเขียวอ่อน หนาแน่น สำหรับปลูกในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ มีลักษณะเด่น คือ ทนแล้ง ทนต่อสภาพดินเปรี้ยวและดินเค็ม (กรรมวิชาการเกษตร, ม.ป.บ.ฯ) แต่ก็พบว่า ข้าวขาวดอกมะลิ 105 ไม่สามารถทนต่อสภาพความเค็มของดินเค็ม ได้เท่านเดียวกับข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ดังนั้นการทดลองชุดนี้จะนำเสนอเฉพาะผลการศึกษาในส่วนของชุดดินเปรี้ยวเท่านั้น โดยมีรายละเอียดดังนี้

การตรวจผลการเจริญเติบโตของข้าว

1. ความสูงของต้นข้าว

ความเข้มข้นของสารละลายไอโอดีไซน์ชาร์จสีปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับ ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-1) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปัจจัย พบว่า

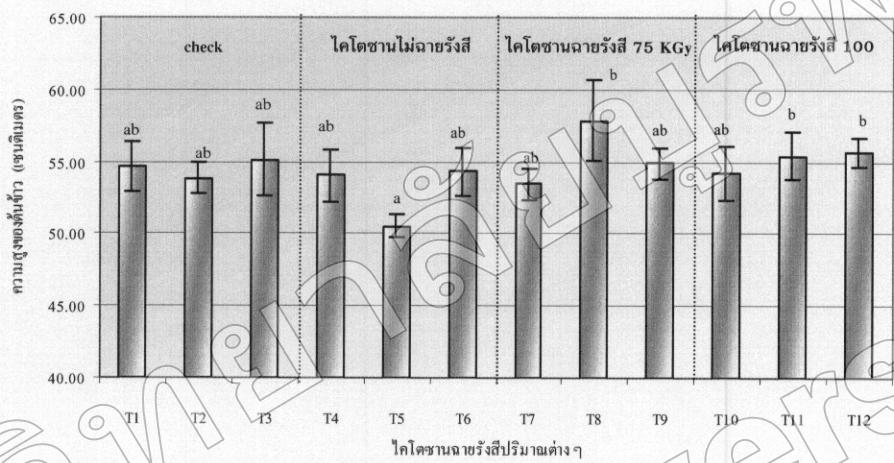
ไอโอดีไซน์ชาร์จสีแกมน้ำเงินมีปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-1)

ความเข้มข้นของสารละลายไอโอดีไซน์ชาร์จสีปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-1)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไอโอดีไซน์ชาร์จสีแกมน้ำเงินและสารละลายไอโอดีไซน์ชาร์จสี พบว่า ไม่มีผลทำให้ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-1)

สำหรับรายละเอียดของความสูงของต้นข้าว พบว่า ความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปลูกร่วมกับสารละลายไอโอดีไซน์ชาร์จสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm วัดความสูงของต้นข้าวได้สูงที่สุด คือ 57.88 ± 2.84 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายไอโอดีไซน์ชาร์จสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm, ไอโอดีไซน์ชาร์จสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น

100 ppm และข้าวที่ปลูกร่วมกับ Hoagland Solution ซึ่งมีความสูงเป็น 55.64 ± 0.96 , 55.44 ± 1.61 และ 55.10 ± 2.50 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความสูงของต้นข้าวที่น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายน้ำด้วยรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 100 ppm วัดความสูงของต้นข้าวได้ 50.54 ± 0.78 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ญ-2 และภาพที่ 4-11)

หมายเหตุ

- T1 = Control
- T2 = Hoagland Solution
- T3 = Deionized Water
- T4 = ไโคโตชานไม่น้ำยารังสี, 75 ppm
- T5 = ไโคโตชานไม่น้ำยารังสี, 100 ppm
- T6 = ไโคโตชานไม่น้ำยารังสี, 200 ppm
- T7 = ไโคโตชานถายรังสี 75 KGy , 75 ppm
- T8 = ไโคโตชานถายรังสี 75 KGy , 100 ppm
- T9 = ไโคโตชานถายรังสี 75 KGy , 200 ppm
- T10 = ไโคโตชานถายรังสี 100 KGy , 75 ppm
- T11 = ไโคโตชานถายรังสี 100 KGy , 100 ppm
- T12 = ไโคโตชานถายรังสี 100 KGy , 200 ppm

ภาพที่ 4-11 แผนภูมิความสูงของต้นข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่ปลูกในดินเปรี้ยวร่วมกับการใช้สารละลายน้ำด้วยรังสีปริมาณต่างกัน ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ

2. ความยาวของ rak ข้าว

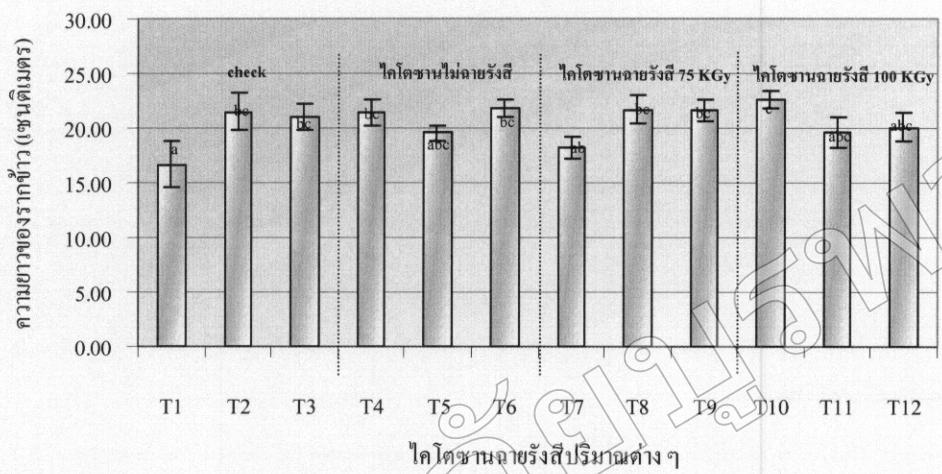
ความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้มที่ลายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับไม่มีผลทำให้ความยาวของ rak ข้าวที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญู-3) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปัจจัยพนั่น

“ไก่ต้มที่ลายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ ” ไม่มีผลทำให้ความยาวของ rak ข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญู-3)

ความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้มที่ระดับต่าง ๆ ” ไม่มีผลทำให้ความยาวของ rak ข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญู-3)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไก่ต้มที่ลายรังสีปริมาณต่าง ๆ และความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้มที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญู-3)

สำหรับรายละเอียดของความยาวของ rak ข้าวพนั่น “ความยาวของ rak ข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปัจจุบันร่วมกับสารละลายน้ำต้มที่ลายรังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 75 ppm วัดความยาวของ rak ข้าวได้สูงที่สุด คือ 22.60 ± 0.89 เซนติเมตร รองลงมา คือ ข้าวที่ปัจจุบันร่วมกับสารละลายน้ำต้มที่ลายรังสี 0 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm, ไก่ต้มที่ลายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm และไก่ต้มที่ลายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm ซึ่งมีความยาวเป็น 21.84 ± 0.86 , 21.70 ± 1.37 และ 21.58 ± 0.93 เซนติเมตร ตามลำดับ สำหรับความยาวของ rak ข้าวที่น้อยที่สุด คือ Control วัดความยาวของ rak ข้าวได้ 16.62 ± 2.10 เซนติเมตร (ตารางภาคผนวก ญู-4 และภาพที่ 4-12)

- หมายเหตุ
- T1 = Control (ไม่ใส่ไอโคโตชาน แต่ใส่ปุ๋ยฟอสเฟต 16-20-0 โดยไม่ติดสلاกด้วยราก ไอโอโซไทฟอฟอรัส-32)
  - T2 = Hoagland Solution
  - T3 = Deionized Water
  - T4 = ไอโคโตชานไม่จายรังสี, 75 ppm
  - T5 = ไอโคโตชานไม่จายรังสี, 100 ppm
  - T6 = ไอโคโตชานไม่จายรังสี, 200 ppm
  - T7 = ไอโคโตชานฉายรังสี 75 KGy, 75 ppm
  - T8 = ไอโคโตชานฉายรังสี 75 KGy, 100 ppm
  - T9 = ไอโคโตชานฉายรังสี 75 KGy, 200 ppm
  - T10 = ไอโคโตชานฉายรังสี 100 KGy, 75 ppm
  - T11 = ไอโคโตชานฉายรังสี 100 KGy, 100 ppm
  - T12 = ไอโคโตชานฉายรังสี 100 KGy, 200 ppm

ภาพที่ 4-12 แผนภูมิความยาวของรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่ปลูกในดินเปรี้ยวร่วมกับการใช้สารละลายไอโคโตชานที่จ่ายรังสีปริมาณต่างกัน ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ

3. น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าว

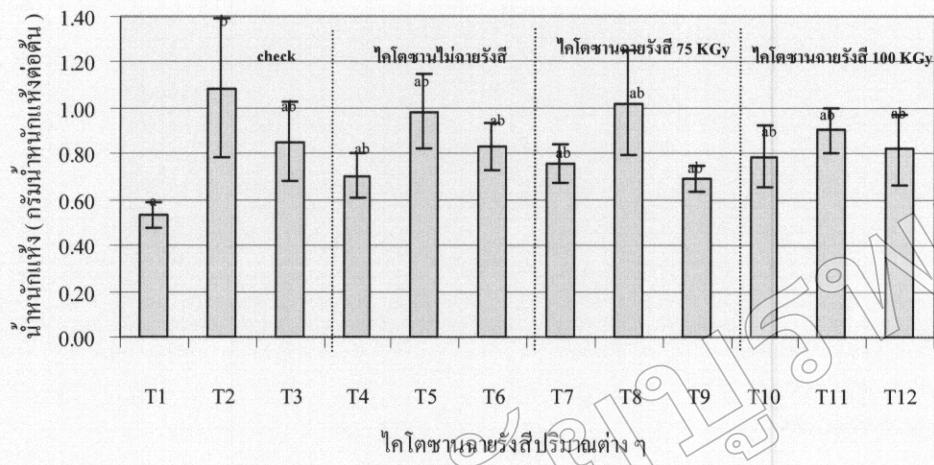
ความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้องมีค่ารังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ กัน 3 ระดับ ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สูตรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-5) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปัจจัย พบว่า

ไก่โตชาานที่ฉายรังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สูตรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-5)

ความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้องมีค่ารังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สูตรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-5)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของไก่โตชาานที่ฉายรังสีปริมาณต่าง ๆ และความเข้มข้นของสารละลายน้ำต้องมีค่ารังสีแกรมมาปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สูตรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-5)

สำหรับรายละเอียดของน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าว พบว่า น้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สูตรณบุรี 1 เมื่อปัลกร่วมกับ Deionized Water ชั้นน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวได้สูงที่สุด คือ 1.0842 ± 0.3024 กรัม รองมาคือ ข้าวที่ปัลกร่วมกับสารละลายน้ำต้องมีค่ารังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm, ไก่โตชาานไม่ฉายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 100 ppm และไก่โตชาานฉายรังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm ซึ่งชั้นน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวได้ 1.0212 ± 0.2278 , 0.9834 ± 0.1616 และ 0.9033 ± 0.0995 กรัม ตามลำดับ สำหรับน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวที่น้อยที่สุด คือ Control ชั้นน้ำหนักแห้งได้ 0.5301 ± 0.0534 กรัม (ตารางภาคผนวก ญ-6 และภาพที่ 4-13)

หมายเหตุ T1 = Control (ไม่มีส่วนประกอบของไคโตซานแต่ใส่ปูบฟอสเฟต 16-20-0 โดยไม่ติดสลากด้วยราดิโอไอโอดีโนฟอร์มัตต์-32)

T2 = Hoagland Solution

T3 = Deionized Water

T4 = ไคโตซานไม่ถ่ายรังสี, 75 ppm

T5 = ไคโตซานไม่ถ่ายรังสี, 100 ppm

T6 = ไคโตซานไม่ถ่ายรังสี, 200 ppm

T7 = ไคโตซานถ่ายรังสี 75 KGy, 75 ppm

T8 = ไคโตซานถ่ายรังสี 75 KGy, 100 ppm

T9 = ไคโตซานถ่ายรังสี 75 KGy, 200 ppm

T10 = ไคโตซานถ่ายรังสี 100 KGy, 75 ppm

T11 = ไคโตซานถ่ายรังสี 100 KGy, 100 ppm

T12 = ไคโตซานถ่ายรังสี 100 KGy, 200 ppm

ภาพที่ 4-13 แผนภูมิน้ำหนักแห้งของต้นและรากข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่ปลูกในดินเปรี้ยว
ร่วมกับการใช้สารละลายไคโตซานที่ถ่ายรังสีปริมาณต่างกัน ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ

การประเมินค่าความเป็นประโยชน์ของปั๊มฟอสเฟตต่อพีช (% FPU)

การประเมินค่าความเป็นประโยชน์ของปั๊มฟอสเฟตต่อข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 (% FPU) ที่ปลูกในดินเบรี้ยwpสมสารละลายน้ำ ไอโอดีซานที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ ได้แก่ ไอโอดีซานที่ไม่ฉายรังสี (0 KGy), ไอโอดีซานฉายรังสี 75 KGy และ ไอโอดีซานฉายรังสี 100 KGy เมื่อความเข้มข้นของสารละลายน้ำ ไอโอดีซานเท่ากับ 75, 100 และ 200 ppm พบว่า ดินเบรี้ยwpสมสารละลายน้ำ ไอโอดีซานที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่างกัน ที่ความเข้มข้นต่างกัน มีผลทำให้ค่า % FPU ของข้าวเจ้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-7) โดยหากพิจารณารายละเอียดจำแนกตามแต่ละปีงบประมาณว่า

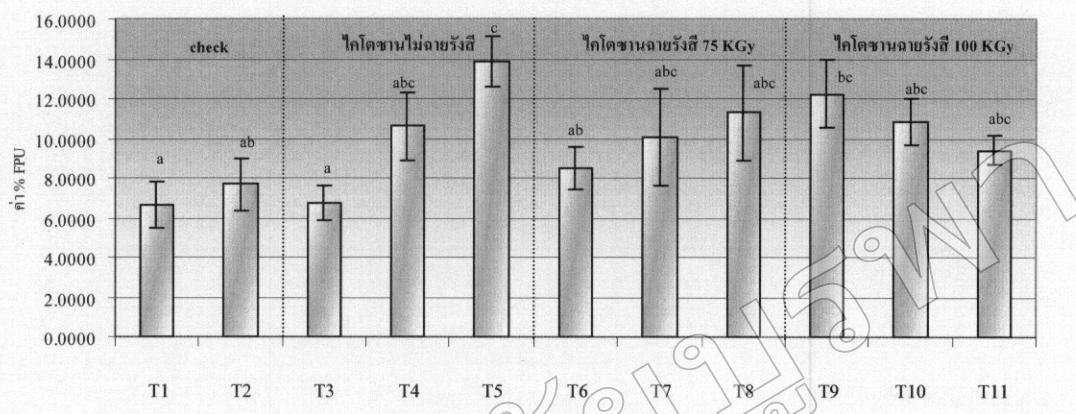
ไอโอดีซานที่ฉายรังสีแกมมาปริมาณต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้ค่า % FPU ของข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-7)

ความเข้มข้นของสารละลายน้ำ ไอโอดีซานที่ระดับต่าง ๆ ไม่มีผลทำให้ค่า % FPU ของข้าวเจ้าพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-7)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลร่วมของ ไอโอดีซานที่ฉายรังสีปริมาณต่าง ๆ และความเข้มข้นของสารละลายน้ำ ไอโอดีซาน พบร่วมกับ ไอโอดีซานที่ไม่ฉายรังสี 100 KGy ที่อายุ 50 วัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (ตารางภาคผนวก ญ-7)

สำหรับรายละเอียดของค่า % FPU ของข้าว พบร่วมกับ ค่า % FPU ของข้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 เมื่อปลูกร่วมกับสารละลายน้ำ ไอโอดีซาน ไม่ฉายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 200 ppm มีค่า % FPU สูงที่สุด คือ 13.8782 ± 1.2518 รองลงมาคือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับสารละลายน้ำ ไอโอดีซานฉายรังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 75 ppm, ไอโอดีซานฉายรังสี 75 KGy ที่ความเข้มข้น 200 ppm และ ไอโอดีซานฉายรังสี 100 KGy ที่ความเข้มข้น 100 ppm ซึ่งมีค่า % FPU เท่ากับ 12.2394 ± 1.6729 , 11.2750 ± 2.3912 และ 10.8579 ± 1.1657 ตามลำดับ สำหรับค่า % FPU น้อยที่สุด คือ ข้าวที่ปลูกร่วมกับ Deionized Water มีค่า % FPU เท่ากับ 6.6387 ± 1.2088 (ตารางภาคผนวก ญ-8 และภาพที่ 4-14)

นอกจากนี้ เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางสถิติของค่า % FPU ของข้าวเจ้าที่ปลูกในดินเบรี้ยwpสมสารละลายน้ำ ไอโอดีซานเบรี้ยบเทียบกับค่า % FPU ของ Checks พบร่วมกับ ไอโอดีซานที่ไม่ฉายรังสี 99 (ตารางภาคผนวก ญ-9) โดยค่า % FPU ของข้าวเจ้าที่ปลูกในดินเบรี้ยwpสมสารละลายน้ำ ไอโอดีซานของทุกทรีตเมนต์จะมีค่ามากกว่าค่า % FPU ของ Checks ยกเว้น ไอโอดีซาน ไม่ฉายรังสี (0 KGy) ที่ความเข้มข้น 75 ppm ที่มีค่าต่ำกว่า Checks เล็กน้อย

- หมายเหตุ
- T1 = Deionized Water
  - T2 = Hoagland Solution
  - T3 = โภคโตซานไม่加芽รังสี, 75 ppm
  - T4 = โภคโตซานไม่加芽รังสี, 100 ppm
  - T5 = โภคโตซานไม่加芽รังสี, 200 ppm
  - T6 = โภคโตซาน加芽รังสี 75 KGy, 75 ppm
  - T7 = โภคโตซาน加芽รังสี 75 KGy, 100 ppm
  - T8 = โภคโตซาน加芽รังสี 75 KGy, 200 ppm
  - T9 = โภคโตซาน加芽รังสี 100 KGy, 75 ppm
  - T10 = โภคโตซาน加芽รังสี 100 KGy, 100 ppm
  - T11 = โภคโตซาน加芽รังสี 100 KGy, 200 ppm

ภาพที่ 4-14 แผนภูมิแสดงค่า % FPU ของท้าวพันธุ์สุพรรณบุรี 1 ที่ปลูกในดินเปรี้ยวร่วมกับการใช้สารละลายโภคโตซานที่加芽รังสีปริมาณต่างกัน ที่ความเข้มข้นต่าง ๆ